

или

- Чичо, това е ромеецът, който ти е помогнал да избягаш!
 - извика Иоан и се спусна към Теофила, стисна силно ръцете му и го целуна като брат.

- Добре дошъл в българската земя, Теофил Каломодиос!

След това Иоан и направи леко знак на ромейските велможи да го последват и остави двамата приятели да си изприказват всичко, което се бе насъбрало в сърцата им от петнадесет години насам. И се заредиха спомени, спомени, препълнени с чара на невъзвратимото, забулени с тайнството и примамката на отдавна изминалите неща.

... Помниш ли, помниш ли... Меза, Влахерна, Хиподрума, Адриан, Исак Ангел... - и едно име трепна на устните им - Ефросина. Великолепният дворец край Босфора, старата Пулхерия. И почти всички бяха вече покойници: Адриан, Исак Ангел и ^а може би и Ефросина. Какво бе станало с нея?

Теофил не знаеше нищо. Той разправи дългите си скитания в тежко изгнаничество - Венеция, Сиракуза, Неапол, Рим... А сега при ^{Мурзуорлон} ~~Мурзуорлон~~, всичките изгнаници, които бяха избягали от Исак Ангел и брата му, се бяха върнали в родината си. Но, уви, в нея бяха заварили нов враг, ^е силен и жесток, алчен, мощен...

- Помниш ли надписа на колоната? От запад ще дойдат разрушителите на Визанс. И ето, че те наистина дойдоха. О, Иоаница! Ако се върнеш, ти вече няма да познаеш Константинопол! Всичко разрушено, всичко ограбено, всичко плячкосано... Опустошение и грабеж, огън и смърт. По-добре да не бях се връщал никога... Латините поругаха черквите ни, обрядите ни, оскърбиха архонтите ни... Иоаница... приятелю, в теб е надеждата ни! Ти ще ни спасиш!

Калоян гледаше изпитото, застаряло лице на приятели си и бурна нежност опърли сърцето му.

- Остави това сега, Теофиле. Отпочини си най-напред, от-